

Most már nem tehetek mást, mint hogy álmodom róla? Nem: anyám nem az álmokban van jelen, hanem inkább, kitapinthatatlanul, valami levegőrétegben, amely megduplázza a levegőt. Néha még kinyújtom a karomat, hogy telefonáljak neki? Igen, de anélkül, hogy hinnék benne, látom magam, ahogy, mintegy igazolásul, a telefon felé nyúlok. Anyám nincs itt, sem ott, és még kevésbé odafent, hanem mindenütt és sehol, függőleges jelenléte a seholnak, a könnyű áttűnés szabálya szerint. Három félreérthetetlen kézsorítás. Más pulzus, más szív, más élet. Igen.

Jeff azt kérdezi, hogy a nagymama az égben van-e. Judith azt válaszoltatja velem, hogy igen. Én viszont időről időre megkérdezem a fiamat, imádkozott-e a nagymamáért. Mindenki más hangokat, képeket, eseményeket őriz az emlékezetében. Az álmok abszurdak, az imádság antiálom, remegő fogadás az értelemre. Gyűlölnünk kell a halált, mert szétrombolja az értelmet, elfogadni vagy szeretni a halált – többé-kevésbé tudatosan, de mindig – azt jelenti, hogy az ember magát az értelmet gyűlöli.

Orbán Ottó

TÖREDÉK

*Szeretettel köszöntjük Töred Bélát és nejét,
első adásnapunk óta hűséges, budapesti elő-
fizetőinket.*

(Magyar Televízió)

Oly korban éltem én a földön,
mikor a majom visszazállt a fára,
a szásrészes tévédrámák közé,
hol a hős daliás menedzser, lő, sose fél,
s az elhagyatott nő könnyek közt kefél.

Oly korban éltem én a földön,
mikor *Elektrát* elektronikába
úsztatta át a nagy képmutató;
világképén a Föld roppant vegyesbolt –
vehetsz Wilkinson pengét s Knorr levesport!

Oly korban éltem én a földön,
mikor a hajló nádszál volt a mérték,
és Siker a mi Urunk-Istenünk,
és prófétája a nézői pontszám,
és híg szar gyűlt a kincseskamra polcán.

Oly korban éltem én a földön,
mikor az ember egy fotelben ülve
rágcsált, sörözött, lazított, butult,
s mint akit magába új vízözön nyel,
bámulta saját vesztét mély közönnyel.

.....

Oly korban éltem én a földön,
mikor a Gutenberg-galaxist mikrofilmre vették,
betűivel meg pókereztek, és a főhelyen
egy világító szemétláda állt,
s élő adásban látta az emberiség a Nagy Agyhalált...

KIEGÉSZÍTÉS A FILOZÓFIAI LEXIKON ESZTÉTIKA CÍMSZAVÁHOZ, AVAGY TE, FIGYELJ, MITYU, OLYAT ÍRTAM, HOGY KIGYULLAD TŐLE A PAPÍR

Két verset írok két egymást követő napon.
Az egyik túrhető,
a másik egy kalap szart sem ér.

Ugyanaz az ember írja mind a kettőt,
ugyanabban az életkorban,
ugyanannyi tudással és tapasztalattal.

Sőt, még a köd ülte szellemtartományban is
ugyanaz történik, mint mindig, s pont ugyanúgy.
Ugyanaz a csőr kopog koponyám belső falán,

ugyanaz a hang diktálja a vers szövegét.
Ugyanúgy érzem, hogy *Nem igaz! Repülni tudok!*
Ugyanaz a tüzes érintés a homlokomon.

A két vers mégis ég és föld.
Kérdezem én, mitől?
A KURVA ÉLETBE, MITŐL?

A versek istene lótuszülésben ülő aranyszobor.
Mindene gömbölyű, kis pocakja van.
Hallgat és mosolyog.